Prido rõõm olli ütlematta suur ja hüdis sure healega: „Waat se on Jõulo rõõm! se on rõõm!“ ja kuida temma ees teggi, nenda teggi Martin ka. „Martin, mo wend!“ hüdis Prido, tännast päwast sadik ei olle sul ennam tarwis kallo püda: panne padile mast püsti ja tõmba purjud üllesse ning purjutame otse Strahlsunti. Hurrah! nüüd olleme isse pari tunni pärrast kapten, — ommetige olgo, sest rägime pärrast.“

Kuida Prido rõmo pärrast, nego kitse tal, eddasi ja taggasi hüppas, nenda hüppas Martin järrele; mast olli pea püsti ja purjud peal, monne tunni pärrast ollid jubba Strahlsundi saddamas. Siit ruttas Prido kohhe linna.

Ühhe pissukesse padiga ollid nemmad tulnud ja ühhe sure laewaga, mis weel talli korteris ei olnud, läksid Strahlsundi saddamast wälja. Sedda laewa olli Prido ühhe rikka kaupmehhe käest ennesele selle sure kiwwi eest wahhetanud, ommale 6 madrust palkanud, sedda laewa ärrawima; isse olli temma nüüd laewa kapten. Esstimesse pühha õhtul olli Prido laewaga omma sare randas ja heitis ankro sisse.

Selle aea sees olli emma tullise hädda sees lossi jure tulnud ja omma lapsi otsinud ning sealt kuulda sanud, et nemmad kül tullekahjo aeal seal olnud, agga kegi ei teadnud neist suremat teadust anda; sest nad ollid nago ma alla waunud ja monni mees arwas jubba, et Prido ehk selle maea olli põllema pannud ja nüüd kohto hirmo eest ärrapõggenenud. Seal nähti korraga üht suurt laewa saddama pole tullewad, kuhhu keik sare rahwas randa wasto läksid. Mitte kaua pärrast sedda tulli Prido male ja leidis omma wanna emma ja kohtomehhe keige perrega, teiste hulkas ollewad. Lühhidelt räkis temma omma õnne ja sedda luggo keikide kuuldes, kuida temma nüüd laewakapteniks sanud. Wimaks pöris ennast kohtomehhe ja temma tütre pole ja ütles: „Kas ma ollen nüüd ka ni paljo wäärt teie silmas ja süddames, kui se kapten Ulrih, kes teid mahha jättis? mis ja kuida temma teinud, on teil teada, mis mõtlete teie, mis minna